

KANDIAKATEMIA

KANDIKLINIKKA

KANDIEN TARINOITA

”KOKEMUKSIA HAKEMISESTA” - ANNA

KOKEMUKSIA LÄÄKETIETEELLISEEN HAKEMISESTA

Ajatus lääketieteelliseen hakemiseen kehittyi päässäni pikku hiljaa yläasteen aikana. Pidin luonnontieteistä ja erityisesti ihmisen biologia kiinnostasi. Olen myös aina ollut kiinnostunut terveyteen liittyvistä asioista, ja ihmisläheinen auttamistyö tuntui minulle sopivalta. Lukion aikana ajatus vahvistui, ja kun viime syksynä pokkasini ylioppilashatun, laitoin myös pääsykoekirjatilauksen menemään.

Kävin pari kuukautta kestävän valmennuskurssin Oulussa, jonne aion myöskin hakea opiskelemaan. Olen pienemmästä kaupungista kotoisin, ja uusi ympäristö inspiroi lukemisessa. Mielestäni valmennuskurssi oli hyödyllinen, koska siellä lukemista rytmitettiin ja tehtävät oli tehtävä ryhmän mukana. Lukutahdista ei voinut tippua niin helposti.

Mittasin lukemista tunteina. Tein myös suuntaa antavan suunnitelman aiheista, jotka minun tulisi saada kunakin päivänä luettua, mutta jos olin jo lukenut suunnittelemani ajan, jätin loput seuraavalle päivälle. Samoin jos sain suunnitellut asiat luettua ja aikaa oli vielä jäljellä, jatkoin lukemista eteenpäin. Luin valmennuskurssipäivinä yhteensä 8-9 tuntia, kun kurssiaika otetaan huomioon. Kurssittomina päivinä luin 6 tuntia.

Toki pidin myös vapaapäiviä. Lauantai- ja sunnuntai-aamupäivisin opiskelin usein, mutta pidin loppupäivät vapaana. Toki olisin voinut myös opiskella toisen päivän kokonaan ja pitää toisen täysin vapaana, mutta minulle aamupäiväopiskelu on kevyintä, joten tällainen järjestely sopi minulle. Välillä pidin myös täysin vapaan päivän, ja pääsiäisenä muutaman päivän kunnon loman. Koin vapaa-ajan olennaisen tärkeänä opiskelun kannalta: silloin aivot saivat ajatella muuta ja alitajunta prosessoi opiskeltua tietoa. Vapaa-ajalla tapasin ystäviä ja sukulaisia,

urheilin ja tein kotitöitä. Konkreettinen tekeminen oli hyvää vastapainoa opiskelulle.

Kevät oli kieltämättä raskasta aikaa, ja välillä en saanut nukuttua kunnolla, koska kävin niin ylikierroksilla. Olisin varmasti saanut pitää enemmänkin vapaata. Valmennuskurssilla oli mukavia ihmisiä, ja heidän kanssaan keskusteleminen oli hyvää vertaistukea.

Pääsykokeen lähestyessä olin toisaalta helpottunut, koska välillä tuntui, ettei lukemiselle ikinä tulisi loppua. Nukuin edeltävät yöt hyvin, ja kova jännitys iski oikeastaan vasta edellisenä päivänä, jolloin matkustin taas Ouluun. Vietin viimeisen päivän kavereiden kanssa, ja sain olosuhteisiin nähden nukuttua hotellihuoneessani melko hyvin. Aamulla tankkasin hotellaamiaisella kunnolla ja otin myös hyvät eväät mukaan koitokseen.

Olin käynyt edellisenä päivänä katsomassa pääsykoepaikan, joten löysin sinne hyvin. Salin ulkopuolella oli paljon ihmisiä odottelemassa. Myös tuttuja valmennuskurssilaisia näkyi, ja juttelimme siinä kokeen alkua odotellessamme. Meidät kutsuttiin nimillä saliin, ja sitten koe alkoikin. Kokeen pituus ja laaja oheismateriaali säikäyttivät ensin, mutta sitten aloin vain ahertaa kokeen alusta aloittaen. Paria tehtävää en ensin osannut ollenkaan mutta kun palasin niihin myöhemmin, ne aukenivat kuitenkin. Aika riitti vain juuri ja juuri, vaikka yleensä olen nopea kokeentekijä.

Kokeen jälkeen olo oli hyvin epävarma ja jollain lailla pettynyt: tässä se sitten oli. Tuntui, etten ollut saanut näyttää osaamistani tarpeeksi. En uskonut onnistuneeni kokeessa kovin hyvin, ja yllätys olikin erittäin iloinen, kun mieluisa tulos kesäkuussa tuli julki. Olin kesätyöpaikassa grillaamassa hampurilaisia, kun tauolla katsoin kännykkääni. "Onnea

tulevalle lääkärille! T. Tuleva hammaslääkäri”, oli viestittänyt hampaan puolelle hakenut ystäväni. Olin päässyt sisälle vieläpä erinomaisin pistein! Tulin shokinomaiseen tilaan onnesta. Onneksi se päivä oli rauhallinen töissä; muuten olisi voinut tulla vaikka minkälaisia purilaisia.

Elokuussa oli maha täynnä perhosia ensimmäisen koulupäivän koittaessa. Humoristinen luottamushenkilöiden valitsemistilaisuus ja oman pienryhmän tapaaminen kuitenkin mursivat jään, ja tunsin heti viihtyvänä lääketieteellisessä. Tutorimme olivat järjestäneet meille ensimmäisellä viikolla paljon mukavaa ohjelmaa, joten tutustuin heti moniin kivoihin tyyppeihin.

Tunnen olevani oikeassa koulussa: opiskelu on kiinnostavaa ja yhteishenki mainio. Olen saanut paljon uusia huippuja kavereita. Tulevaisuus tarjoaa monia mahdollisuuksia. Haluaisin ainakin osallistua johonkin kehitysyhteistyöprojektiin ulkomailla ja jonkinlaisen tutkimustyönkin kokeileminen kiinnostaa. Oma mahdollinen erikoisala varmaan selkeytyy opiskeluvuosien varrella. Keväinen suururakka pääsykoekirjan parissa oli ilman muuta kaiken hien arvoinen. Kuten äidilleni puhelimesta kerroin, tunnen olevani kuin kotonani täällä lääketieteellisessä tiedekunnassa! ☺

Tarinan kirjoittaja on ensimmäisen vuoden lääketieteen opiskelija Oulusta.